

Allah rızası ve Bediüzzaman

İhlâsın özünü, Allah'ın rızası teşkil eder. Bugün insanlık öyle noktalara gelmiş ki, iyi bir iş yapacaksa hemen menfaati olup olmadığını araştırıyor; menfaati yoksa görmezden, duymazdan geliyor. Bu yüzden de toplumda insanî duygu, fazilet namına ne varsa hepsi ölüyor; bu da boğuşmalara, kavga ve gürültülere sebep oluyor, huzur ve saadet kaçıyor.

Oysa İslâm, yapılan her iyi ve sakınılan her kötü işte Allah rızasını esas almayı emrediyor. Tâ ki, insandaki bütün üstün duygu ve kabiliyetler inkişaf etsin, iyilikler hâkim olup kötülükler son bulsun. Bu da toplumda cennet hayatının yaşanması demektir.

İşte bir hak ve hakikat adamı olan Bediüzzaman'ın bütün hedefi Allah rızasıydı. Bütün gayret ve didinmelerinin hareket ve çırpınmalarının temelinde bu vardı. Onu esas almıştı. Yeter ki, Allah razı olsun, bütün dünya küsse önemi yoktu.

O kabul ettikten sonra bütün dünya reddetse de önemsemiyordu. Çünkü Allah rızası her şeyden önemliydi. Bu yolda küçük, büyük olurdu. Onun yolunda saniyeler sene, onun yolunda olmazsa seneler saniye hükmündeydi. Hatta onun yolunda geçen saniyeler ölümsüzlük kazanırdı. Bediüzzaman'ın gözünde en büyük makam Allah rızasıydı. İnsanların teveccüh ve hoş karşılaması Onun rızasının yanında bir zerre hükmündeydi. "Eğer teveccüh-ü rahmet varsa, yeter" diyordu.

İnsanların teveccühünü, o teveccüh-ü rahmetin bir yansıması ve gölgesi cihetiyle görüyor ve "Yoksa arzu edilecek bir şey değildir. Çünkü kabir kapısında söner, beş para etmez!" diyordu.

O, bu ilâhî teveccühe o kadar önem veriyordu ki, "Hâlık-ı Zülcelâlin hususî iltifatını ima eden en gizli bir işarete, yüz bin can olsa ve feda edilse ve yüz bin sene ömür var ise o yolda sarf edilse yine ucuzdur" diyordu.

İşte onu bunca kahramanlıklara iten, hakkı başlar üzerinde tutmaya yönelten sırrın temelinde bu gerçek vardı.

Zübeyir Gündüzalp ne diyor?

İslâm büyüklerinin hayatı ve hatıraları, genç için en güzel rehberdir. Hayatın fırtınalı ve dağdağalı hadiseleri içinde bu rehberler ışıklı deniz fenerleri gibi aydınlık verirler. Hayatlarını vatan, millet ve din yolunda feda eden maneviyat önderleri, dünyada birer birer kutup yıldızı oldukları gibi, ukbada da (ahirette) günahkârların şefaathâcıları olurlar.

Emine YÜKSEL